

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - תיקוני זהר

תיקון כד

ובשבת, גיהנםם לא שולט בעולם ולא הממנים שלו, בגלל זה צוה לישראל לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת, ואם אדם מבכיר בשבת, אומר הקדוש ברוך הוא, אני הייתי מכבד את האש שלא תשרף, ואתם מבכירים אותה? אתם תשרפו בגיהנםם, בגלל זה לא תבערו אש בכל מושבותיכם, ואפלו בגוף, ומה הוא הגיהנםם בגוף? הכבד שבו הפורה, שהוא גיהנםם, סם הפנות, סם של אל אחר, תרבו של מלאך הפנות, ועליו נאמר ואחריתה מרה כלענה, תדה כהרב פיות.

וצריך שלא יעיר (לעורר) עצב וקטטה מצד הפחול, אלא שיהיה הלב שמור מכלם, שהוא שבת שמור, והמוח זכור, וצריך לקבל אורחים שהם מלאכים, העלמים של הנשמה היתרה, שהיא השכינה העליונה ונפש יתרה, שהיא השכינה התחתונה, והאורחים שיוֹרדים עמה.

וצריכה האשה לתקן נר בליל שבת לימין, ונחשב לה כאלו תקנה מנורה בדרום ושלחן בצפון, ועליהם נאמר הרוצה להחכים ידרים, הרוצה להעשיר יצפין, והן שכינה עליונה ותחתונה, השכינה העליונה מנורה לדרום, צריכה לתקנה, משום ששם חכמה, ומשום זה הרוצה להחכים ידרים.

ובאותו בית שמוצאים דירה זו מתקנת בסוד הזה, מנורה בדרום ושלחן בצפון, ומטה בין צפון לדרום, אומרים המלאכים הללו שיוֹרדים עם השכינה, שהיא הנשמה היתרה, אין זה מקום הדיוט של עם הארץ, אלא הן מקום של רצון בו מלפני יהו"ה.

פתורא צריכא לתקנא לה לגבי צפון, ופתורא איחי שכינתא תתאה, דאתמר בה (תהלים מה ד) כל כבודך בת מלך פנימה ממשפצות זהב לבושה, מאי זהב דא גבורה, דאתמר בה (איוב לו כב) מצפון זהב יאתה, ממשפצות זהב תרי סמכי קשומ, מטה למערב בין צפון לדרום, לתקנא ליה לגבי עמודא דאמצעייתא, דאתמר ביה (שמות ד כב) בני בכורי ישראל, ובכיתא דלאו אינון מתתקנין אליו תקונין בליל שבת, אושפיון אמרין לאו איחי דא דירה דישראל, דאתמר בה (שם לא טז) ושמרו בני ישראל את (דף ע ע"א) השבת, לעשות את השבת, לדורותם, לדרתם בתיב חסר, מלשון דירה, וכל אליו תקונין צריכין לתקנא בליל שבת דאיחי ממש אות ברית מילה.

תיקון כד דף סט.

ובשבת גיהנםם לא שלטא בעלמא, ולא ממנן דיליה, בגין דא מני לישראל לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת (שמות לה ג), ואי בר נש אוקיר בשבת, אמר קודשא בריך הוא, אנא הויתי מכבד לנורא דלא אוקיר, ואתון מוקדין ליה, אתון תתוקדין בגיהנםם, בגין דא לא תבערו אש בכל מושבותיכם, ואפילו בגופא, ומאי ניהו גיהנםם בגופא, כבד דביה מרה דאיחי גיהנםם, סם הפנות סם דאל אחר, תרפא דמלאך הפנות, ועליה אתמר (משלי ה ד) ואחריתה מרה כלענה, תדה כהרב פיות.

וצריך דלא יתער (נ"א לאתערא) עציובו וקטטה מספרא דטחול, אלא דתהא לב נטיר מכלהו, דאיחי שבת שמור, ומוחא זכור, וצריך לקבל אושפיון דאינון מלאכין, עולימן דנשמה יתירה דאיחי שכינתא עלאה, ונפש יתירה דאיחי שכינתא תתאה, ואושפיון דנתתין עמה.

וצריך אתתא לתקנא שרגא בליל שבת לימינא, ואתחשיב לה כאלו תקנה מנרתא בדרום, ופתורא בצפון, ועליהו אתמר הרוצה להחכים ידרים, הרוצה להעשיר יצפין, ואינון שכינתא עלאה ותתאה, שכינתא עלאה מנרתא לדרום, צריכא לאתקנא לה, בגין דתמן חכמה, ובגין דא הרוצה להחכים ידרים,

ובהוא ביתא דאשבחין דירה דא מתקנא בהאי סודרא, מנרתא בדרום ושלחן בצפון ומטה בין צפון לדרום, אמרין אליו מלאכין דקא נתתין עם שכינתא דאיחי נשמה יתירה, לית דין אתר הדיוט דעם הארץ, אלהיו אתר דרעוא ביה מן קדם יהו"ה.

פתורא צריכא לתקנא לה לגבי צפון, ופתורא איחי שכינתא תתאה, דאתמר בה (תהלים מה ד) כל כבודך בת מלך פנימה ממשפצות זהב לבושה, מאי זהב דא גבורה, דאתמר בה (איוב לו כב) מצפון זהב יאתה, ממשפצות זהב תרי סמכי קשומ, מטה למערב בין צפון לדרום, לתקנא ליה לגבי עמודא דאמצעייתא, דאתמר ביה (שמות ד כב) בני בכורי ישראל, ובכיתא דלאו אינון מתתקנין אליו תקונין בליל שבת, אושפיון אמרין לאו איחי דא דירה דישראל, דאתמר בה (שם לא טז) ושמרו בני ישראל את (דף ע ע"א) השבת, לעשות את השבת, לדורותם, לדרתם בתיב חסר, מלשון דירה, וכל אליו תקונין צריכין לתקנא בליל שבת דאיחי ממש אות ברית מילה.

מז חלק ב

(חבור התחלת התורה בסופה)

בראשית - לעיני כל ישראל.

כי יש ענינו המכסין על עינא, שהם רומי רבתי ורומי זעירתא, כמוכא (ברעיא מהימנא פנחס דף רנב). וזה בחינת (קהלת יב): ושבו העבים אחר הגשם - זה מאור עינים, שהולך אחר הבכיה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת קנא:), שעלידי הבכי הולך ומסתלק מאור עינים. וזה בחינת שקיעת האור במערב, כי במזרח חמה זורחת ובמערב שוקעת, נמצא שמערב הוא שקיעת האור. וכל זה עלידי בחינת הבכי, שעלי ידו מסתלק מאור העינים כנ"ל, שזה בחינת שקיעת האור כנ"ל. כי מערב - ראשיתבות: רחל מבכה על בניה (ירמיה לא), (כמוכא בכתיבי האר"י ו"ל), כי שכינה במערב (ב"ב כה), והשכינה בוכה ומיללת, בכיבול, על ישראל, בחינת (ירמיה לא): רחל מבכה על בניה, מאנה להנחם על בניה כי איננו - שהיא בוכה על צרת ישראל, המפורים בגוים ואינם על מקומם. ועליכן שקיעת האור במערב, כי עלידי הבכיה מסתלק מאור עינים, שזה בחינת שקיעת האור כנ"ל. וזה בחינת כתר מערבי, ששם השכינה בוכה ומיללת על הרבן בית המקדש, כי במערב שם רחל מבכה על בניה, כנ"ל. ויש מאורי אור ומאורי אש, והם זה לעמת זה; שבשמש בח למאורי אור, אזי נכנעין מאורי אש, וכן להפך, חם ושלוה, שבשנכנעין ונסתלקין מאורי אור, חם ושלוה, אזי מתגברין מאורי אש. וזה בחינת חרבן בית המקדש, בחינת (איכה א): ממרום שלח אש בעצמתי; כי נתגברו מאורי אש עלי ידו שנסתלקו מאורי אור, בבחינת: רחל מבכה על בניה; כי הבכיה הוא בחינת הסתלקות מאורי אור כנ"ל, ואזי מתגברין, חם ושלוה, מאורי אש, בחינת: ממרום שלח אש וכו', כנ"ל:

וזה בחינת החעלמה, שנתעלם היפי והפאר של כל העולם. כי יש צדיק, שהוא היפי והפאר ורחוק של כל העולם בלוי, בבחינת (בראשית לט): ויהי יוסף יפחיתאר ויפחיתמראה, בחינת (תהלים מח): יפה נוף משוש כל הארץ. כי זה הצדיק האמת שהוא בחינת יוסף, הוא ההדור והיפי של כל העולם, ובשעה היפי והפאר נתגלה בעולם, דהינו בשעה הצדיק שהוא היפי של כל העולם, נתפרסם ונתגדל בעולם, אזי נפתחין העינים של העולם, שכל מי שנכלל בזה חחן האמת של זה הצדיק, שהוא חחן והיפי של העולם, דהינו שמתקרב אליו ונכלל בו, נפתחין עיניו ויכול לראות, והעקר להסתכל על עצמו, וכמבאר לעיל (בסימן סו), שעלידי שמתקרב לצדיק אמת, שהוא בחינת (משלי י): צדיק יסוד עולם, בחינת יסוד הפשוט, שמוננו נמשכין כל הארבעה יסודות, בבחינת (בראשית ב): ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים; נהר יוצא מעדן - זה בחינת: צדיק יסוד עולם, שהוא בחינת יסוד הפשוט; אשר משם יפרד והיה

לארבעה ראשים - הינו בחינת הארבעה יסודות, שנמשכין מן הצדיק כנ"ל. וכשמתקרב אליו, עלידי זה ראוי לו להסתכל בעצמו על כל המדות, איך הוא אוהו בהם. כי כל המדות נמשכין מן הארבעה יסודות, כידוע, והארבעה יסודות נמשכין מן הצדיק כנ"ל, ועליכן פשנתגלה זה הצדיק, שהוא חחן והיפי של העולם, כל מי שמתקרב ונכלל בזה חחן האמת, נפתחין עיניו, ורואה ומסתכל על עצמו, איך הוא אוהו בכל המדות, שנמשכין מארבעה יסודות, שהם נמשכין מהצדיק כנ"ל, וגם יכול לראות ולהסתכל בגדלת השם ולהסתכל בעולם, עלידי שנפתחו עיניו עלידי התגלות הפאר של הצדיק האמת כנ"ל. כי בשעה הצדיק נתגלה ונתפרסם בעולם, זה בחינת שם, דהינו שנתפרסם ויש לו שם בעולם, ובתוך זה השם של הצדיק האמת מלבש ומשתף שמו ותפרה, כי שמו משתף בשמונו. נמצא, בשנתגדל שם הצדיק, נתגדל שמו ותפרה, וכל מה שנתגדל יותר שם הצדיק, נתגדל יותר שמו ותפרה, בכיבול, כי שמו משתף בשמונו כנ"ל. וישם ה' הוא בחינת (זכריה יד): ה' אחד ושמו אחד; כי שמו ותפרה הוא אחדות פשוט, אך למטה משתלשל משמו ותפרה בחינת הארבעה יסודות, כי שמו אחד ותפרה - הוא בחינת ארבע אותיות השם. ועליכן למטה משתלשל משמו ותפרה בחינת הארבעה יסודות. ומתחלה משתלשל מארבע אותיות השם בחינת תלת גונין דעינא וכת עין, ואחר כך משתלשל לארבעה יסודות. ומקדם משתלשל לבחינת: צדיק יסוד עולם, שמוננו נמשכין כל הארבעה יסודות. וזה: ראו כי קרא ה' בשם בצלאל (שמות לח) - ראו דיקא, כי עלידי שנתגלה ונתגדל שם בצלאל, עלי ידי זה ראו, כי עלידי זה נפתחין העינים ורואין כנ"ל. וזה: כי קרא ה' בשם בצלאל, הינו, כי ה' הוא בשם בצלאל, כי שמו משתף בשמונו, ועלידי זה ראו כנ"ל. כי בח הראות נמשך גם כן מבחינת השם, שהוא בחינת ארבע אותיות, שמשם נמשך תלת גונין דעינא וכת עין כנ"ל. וזה בחינת שבת - שין בת. שין - תלת גונין דעינא, ב"ת עין (תקון ע) - כי שבת שמה דקדשא בריה הוא (זוהר יתרו דף פח:). גם הצדיק הוא בחינת שבת, כמו שכתוב (בזוהר נשא דף קמד:): אנת הוא שבת דבלחי יומי. וזה: ראו כי ה' נתן לכם את השבת (שמות טז) - ראו דיקא, כי שבת, שהוא שמה דקדשא בריה הוא, הוא בחינת כח הראות, בחינת תלת גונין דעינא וכת עין כנ"ל. ועליכן בכל מקום שנזכר בגין בית המקדש, נזכר שבת, כמו שכתוב (ויקרא יט): את שבתתי תשמרו, ומקדשי תיראו. וכן בכל מקום שהזכיר על מלאכת המשכן, הזכיר מקדם על שבת, כי שבת מאיר להבית המקדש, כי המקדש הוא גספן בחינת עינים, כמו שכתוב (יחזקאל כד): גאון עינכם, מחמד עיניכם (עיין ב"ב ד). ושבת הוא בחינת הגונין המאירין במקדש, כי שבת הוא בחינת כח הראות, שהם תלת גונין דעינא וכת עין, המאירין לבית המקדש שהוא בחינת עינים. וזה בחינת מחין, כי מתחלה נעשה מבחינת שם ה', שהוא ארבע אותיות, בחינת ארבעה מחין, בחינת (שמות ל"א): ואמלא אתו רוח אלקים בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה. חכמה, תבונה,

ודעת, וכל מלאכה – זה בחינת ארבעה מחין (כ"ש בת"ז דף יג: בהקדמה), שהם נעשין מבחינת שם ה', כמו שכתוב: ראו פי קרא ה' בשם בצלאל, ואמלא אותו וכו' בהכמה ובתבונה וכו', ואחר כך נעשה בחינת תלת גונון דעינא ובת עין, ואחר כך ארבעה יסודות כנ"ל:

ובשביל זה נקראים הצדיקים עיני העדה (במדבר טו) (עין ב"ב ד), פי עליהם נפתחין העינים כנ"ל. ואזי פשנתגלה הפאר והיפי של הצדיק האמת ונתגדל שמו, שזה בחינת הגדלת שמו ותברך, כביכול, כנ"ל, שעלידייה נעשין המחין וכה הראות, ונפתחין העינים כנ"ל, אזי יש להעולם בעליהבית, שהוא משגיח על העולם. וזה בחינת בראשית – ראש בית (ת"ז תיקון ג דף יח). ראש זה בחינת מחין, בית זה בחינת בית-המקדש, שעקר קיומו – עלידי בחינת המחין, שהם בחינת תלת גונון דעינא ובת עין, בחינת שבת, שמאיר לבית-המקדש כנ"ל. גם בית זה בחינת הבתים של התפלין, ששם הם המחין, בחינת: ואמלא אותו רוח אלקים בהכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה. ואמלא דיקא, בחינת הבתים שהמחין ממלאין אותם, ואזי יש בעליהבית, בחינת ראש בית, שהוא מחזק בדקי הבית, פי תקון הבית-המקדש הוא עלידי זה, כנ"ל:

אבל יש, חס ושלום, ההפך ממש. פשנתפרסם, חס ושלום, מי שאין בו שם ה' כלל, וכפשנתפרסם ונתגדל שמו של זה, כביכול, נתמעט ונתעלם שם ה', ואזי נתגדלין בעולם בעלי שמות וקדריים, שקורין "טאטירין", ובאין לעולם, חס ושלום, דברים שאין מועיל להם כייאם שמות הטמאה, חס ושלום, שכל זה הפך שם ה', פי נתעלם שם ה', חס ושלום. ואזי נסתלקין ונכנעין מאורי אור, חס ושלום, שהם בחינת מאור העינים, בחינת תלת גונון דעינא ובת עין, שנמשכין משם ה' כנ"ל. וכשנכנעין מאורי אור, אזי מתגברין מאורי אש, ומזה באין שרפות בעולם, חס ושלום, עלידי שמתגברין ונתגדלין בשם אלו המפרסמים של שקר, שעלידייה נתעלם שם ה', חס ושלום, ונכנעים מאורי אור, ומתגברין מאורי אש, בחינת: מפורם שלח אש, שזה בחינת שרפת בית-המקדש, שנעשין גם כן עלידי הסתלקות מאורי אור, שעלידייה נתגברו מאורי אש כנ"ל:

וזה בחינת: ויצת אש בציון ותאכל יסודותיה (איכה ד). יסודותיה – זה בחינת ארבעה יסודות, שנמשכין מבחינת מאורי אור, מבחינת תלת גונון דעינא ובת עין, שנאכלו ונשרפו עלידי: ויצת אש בציון, עלידי ההתגברות מאורי אש כנ"ל:

והנה מה שעבר איו, כי כבר נשרף בית-המקדשנו. אף פעם, שהשם ותברך מצפה לשוב אלינו ולחזור ולבנות בית-מקדשנו, ראוי לנו שלא לעבב, חס ושלום, בנין בית-המקדש, רק להשתדל בבנינו. עליבן מאד צריף לזהר לקום בחצות, לחיות מתאבל על חרבן בית המקדש, כי אולי בגלגול הראשון היה הוא הגורם שיחרב הבית-המקדש, ואפלו אם לאו, אולי הוא מעבב עתה בנין בית-המקדש, ונחשב גם כן כאלו הוא גרם להחריבו. עליבן צריף לזהר מאד לקום

בחצות, ולחיות מתאבל מאד על חרבן בית-המקדש, והשם ותברך הבטיח לכל המתאבל על ציון לשום לאכלי ציון פאר תחת אפר (ישעיה ס"א). פאר תחת אפר דיקא. פאר זה בחינת המחין, בחינת תפלין, בחינת ראש בית, בחינת כליות הגונון, בחינת תלת גונון דעינא ובת עין, בחינת מאורי אור, בחינת שבת המאיר לבית-המקדש כנ"ל. תחת אפר – אפר זה בחינת מאורי אש, (שהוא ההפך מהנ"ל), הינו שיהיו נכנעין מאורי אש, שעליהם נשרף הבית-המקדש, ויתגברו מאורי אור, שהם קיום הבית-המקדש כנ"ל, וזהו פאר תחת אפר, כנ"ל. נמצא, שעלידיי שהוא מתאבל על הבית-המקדש, עלידייה מכניע מאורי אש, ומתגברין מאורי אור, שהם בחינת שבת כנ"ל.

וזה מתאבל – ראשית-בית: לא תבערו אש בכל מושבותיכם (שמות לח). פי עלידי שמתאבלין, נכנעין מאורי אש כנ"ל. וזהו: ביום השבת, פי אזי מאירין מאורי אור, שהם בחינת שבת, בחינת תלת גונון דעינא ובת עין, שהם מאירין להבית-המקדש, בבחינת: את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו כנ"ל. וזה שכתוב (שמות לא): לעשות את השבת לדרתם. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה (זוהר פנחס דף רמג: ובתי כד): לדרתם בתיב – לשון דירה. הינו פי עלידי שבת, שהוא בחינת מאורי אור, עלידייה נעשה דירה, הינו בחינת הבית-המקדש, שקיומו עלידי שבת כנ"ל. גם דירה ממש, פי עלידי שבת, שהוא בחינת מאורי אור, עלידייה נכנעין מאורי אש, ונצולין משרפות כנ"ל. נמצא שקיום דירות ישראל הוא עלידי שבת כנ"ל:

וזהו: בראשית – ראש בית, בחינת הבעליהבית של העולם. הינו הצדיק האמת, שהוא היפי והפאר של העולם, שהוא בחינת יוסף, בחינת (בראשית מב): יוסף הוא השליט הוא המשביר וכו', בחינת ראש בית, בחינת בעליהבית של העולם. פי עלידו קיום הבית-המקדש וקיום הבתים והדירות של ישראל כנ"ל. ועלידי שנתגדל השם של זה הצדיק, שהוא בחינת ראש בית, עלידייה נפתחין העינים של ישראל כנ"ל. וזהו בראשית – לעיני כל ישראל. בראשית, הינו ראש בית, בחינת הצדיק הנ"ל, שהוא הפאר של העולם כנ"ל, עלידי נפתחין עיני כל ישראל כנ"ל:

וזה בחינת הספד על סלוק הצדיק. פי בראשית הוא הספד על נח, הינו מאמר הנ"ל על בראשית הוא הספד על סלוק הצדיק, שהוא בחינת נח. פי שם נאמר מבחינת ההעלמה, שנתעלם הפאר של ישראל, הינו שנסתלק ונתעלם הצדיק שהוא הפאר של ישראל, והנה להצדיק שנסתלק, אין לו הספד כלל במה שנעלם ונסתלק, פי אם נתעלם ונסתלק מפאן, הוא גדול ומפאר שם בעולם הבא, בחינת (בראשית ו): את האלקים התהלך נח. אבל על הדור יתום שנשארו ועל התולדות דהינו הבנים שנשארו, הוא רחמנות גדול מאד, ועליהם נאמר כמקונן: אלה תולדות נח, כמקונן ואומר: אלה הם התולדות והבנים של הצדיק, בחינת נח, שנסתלק, ואלה הם התולדות היתומים שנשארו:

פי דע, שכל הדרות בלם נמשכין מן הצדיק שהוא הראש,

בחינת ראש בית, בחינת הפעלה בית של העולם כנ"ל, בבחינת (ישעיה מא): קורא הדרות מראש, שכל הדרות נמשכין מן הראש, דהינו הצדיק הנ"ל. ואזי כשיש זה הצדיק שהוא הראש בית, אזי יש בחינת ראש ויש בחינת בית, ואזי כלנו, דהינו כל בני הדור, כלם בחינת בני בית. אבל כשנסתלק ונתעלם זה הראש שהוא הפאר, בחינת שם ה' כנ"ל, אזי מתגברין, חס ושלום, שמות הטמאה של החיצונים, שזה בחינת המפרסמים של שקר כנ"ל, והם בחינת ראש של הפטרא-אחרא, שהוא כנגד ראש הנ"ל דקדושה, בחינת ראש כל חוצות, שזהו בחינת ראש דמטרא-אחרא, בחינת מפרסמים של שקר, בחינת שם הטמאה של החיצונים, חס ושלום, ואזי אין בית, ומתגלגלים בחוצות, חס ושלום. ועליבן נקרא ראש כל חוצות, כי נתעלם, חס ושלום, בחינת ראש בית, ואזי אין בית, ומתגלגלים בחוצות, חס ושלום. ועל זה נאמר: תשתכנה אבני קדש בראש כל חוצות, בני ציון היקרים המסלאים בפז וכו' (איכה ד). דהינו שישאל קדושים מתגלגלים, חס ושלום, בראש כל חוצות, כי נסתלק ונתעלם הראש בית, דהינו הצדיק האמת, ונתגבר, חס ושלום, ההפך, שהוא בחינת שם של הטמאה של החיצונים, בחינת ראש כל חוצות, כנ"ל:

וירמיהו הנביא היה מקונן, ומחבב דם ישראל שנשפך, והיה משתתף בצרתו, והיה רואה ישראל מולכים בקולרין, וידיהו מחדקין לאחורא, ורחיא על צואריהו, והיה משתתף עמהם, והיה מקונן על כל טפה דם של ישראל: בני ציון היקרים המסלאים בפז וכו' תשתכנה אבני קדש וכו':

וזהו: אלה תולדות נח, הינו כמקונן על התולדות שנשארו כנ"ל. וזהו: נח איש צדיק תמים היה, הינו שהיה ונסתלק וכו' כנ"ל:

והנה כל הדרות כלם נמשכין מן הצדיק שהוא הראש, בחינת

קורא הדרות מראש כנ"ל. וזה בחינת: אלה תולדות נח – שכל התולדות, דהינו הדרות, כלם נמשכין מן נח, שהוא בחינת הצדיק, בחינת הראש, בחינת קורא הדרות מראש, כנ"ל:

ודע, שגם הדור האחרון נמשך גם כן מן הראש הנ"ל. וזה בחינת קורא הדרות מראש, בחינת הדור האחרון, שנמשך גם כן מהראש הנ"ל, דהינו הצדיק הנ"ל, שהוא הראש והפאר וההדור של העולם כנ"ל. והנה עקר ההדור הם ישראל, כי אפי' עלפי שגם הם ויפת הם תולדות נח, אפי' עלפיריבן עקר ההדור הם ישראל, שבאים מבני שם. וזה בחינת: הדור מצוה עד שלישי (כ"ק ט: וש"ע או"ח סי' תרנ"ו) – זה בחינת שם, שהוא השלישי משלשה בני נח (ועין בסנהדרין קיא מה שדרשו על פסוק: והשלישית יותר בה – שלישי של נח, שלישי של שם), שהוא עקר ההדור והפאר כנ"ל. והוא בחינת שם, שם דיקא, בחינת שם הקדוש, שהוא בחינת פאר והדור כנ"ל: (והבן היטב לקשר כל זה עם מה שמבאר לעיל במאמר בראשית, ובסימן סו, כי הכל מקשר יחד, עין שם היטב)

שיד לעיל: רחל מכבה על בניה – זה בחינת עולמיתא שפירתא דלית לה עינין (זוהר משפטים דף צה). כי רחל היתה יפת תאר ויפת מראה (בראשית כט), ועליבן עקר ההולדה של הצדיק, שהוא בחינת יוסף, שהיה יפה תאר ויפה מראה, בחינת הפאר והיפי של העולם כנ"ל, הוא מרחל. אבל עכשו בגלות, אחר התרגון, היא בבחינת רחל מכבה על בניה, ועל כן היא בחינת עולמיתא שפירתא דלית לה עינין, כי מאור עינים נסתלקין עלידי הבני כנ"ל, והבן היטב. ועלידידיה מקשר היטב מאמר הנ"ל, שמתחיל לדבר מענין רחל מכבה על בניה, ואחר כך מדבר מהעלמה, שנתעלם הצדיק, שהוא הפאר והיפי, בחינת יוסף, בחינת: יוסף היה יפה תאר וכו', כי הכל ענין אחד, כי עקר הולדת הצדיק, שהוא בחינת יוסף וכו' כנ"ל, הוא מרחל וכו' כנ"ל:

פירוש נחל זהר

לכל מאמר זוהר על פי ההקדמות בליקוטי מוהר"ן

בחינת ש' בת, תלת גוונים דעינא ובת עין, והיא מאירה לבית מקדש, בחינת את שבתתי תשמרו ומקדשי תראו, והיא הפך מאורי האש, לכן גיהנם שבו האש, לא שולט בעולם, דהיינו שיש כוח בשמירת השבת קודש לבטל המפורסמים של שקר מאורי אש, אשר הנהגתם ומנהג גיהנם שלהם מוריד הנתונים תחת שלטיתם לגהנם בעולם הזה, אשר אלו המפורסמים יונקים מן קליפות רומי הגדולה ורומי הקטנה המכסות העיניים, שעייניים הם המוחין והחכמה הפנימית להשיג אותו יתברך, ושאלו הקליפות הם כנגד השבת וכנגד ב' בתי מקדש והמוחין כנ"ל, ואלו הקליפות הם הממונים של הגיהנם, כי על ידי החכמת החיצונית של רומי, המביאות לכל

ובשפת גיהנם לא שלטא בעלמא, ולא ממנן דיליה, בגין דא מני לישראל לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת (שמות לה ג), ואי בר נש אזקיד בשבת, אמר קודשא בריך הוא, אנא הויתי מכבה לנזרא דלא אזקיד, ואתון מוזקדין ליה, אתון תתוקדין בגיהנם, בגין דא לא תבערו אש בכל מושבותיכם, ואפילו בגופא, ומאי ניהו גיהנם בגופא, כבד דביה מרה דאיהו גיהנם, סם המות סם דאל אחר, חרפא דמלאך המות, ועליה אתמר (משלי ה ד) ואחריתה מרה כלענה, חדה פחרב פיזות – ובשבת שהיא בחינת מאורי אור, שהם הצדיקים הנקראים שבת, בחינת אנת שבת דכולא יומא, והשבת והיא היא ד' מוחין,

המידות רעות ותאוות רעות, על ידי המנהיגים הפועלים בכוח חכמת רומי, על ידי זה יוצרים הם מציאות של הסתרת העיניים והסתרת שם ה' יתברך, שכל זה הריחוק וההסתרה בעצמו הוא הגיהנם. ולכן יש בכוח השמירת שבת קודש לבטל מהשורש את שליטת הממונים שלו של הגיהנם, שהם אלו הקליפות רומי רבתי ורומי זעירתא כנ"ל. כי השבת היא פנימיות עיני החכמה, שיש לעיני העדה צדיקי הדור בעלי ההידור, הדרים בתוך הדעת של בנין הבית, אשר הוא בית מדור שכינה. ומאחר וזה כנגד זה עשה אלוקים וכשזה קם זה נופל ונכנע, שמאורי אש של הגיהנם נכנעים על ידי מאורי אור של שבת, לכן צוה לישראל, לא תבערו אש בעל מושבותיכם ביום השבת, כי על ידי שמאיר בו אור הצדיק בעל החן הפאר והידור על ידי שנתפרסם שם הצדיק והוא נכלל בצדיק, שעל ידי זה נפתחים עיניו ויכול להסתכל בעולם ובעצמו איך מצד אחד יש לו אחיזה במידות טובות ויפות ומצד שני איך רחוק מהם וצריך להשלימם. ומקבל השארה מיופי ופאר מידות הצדיק, על ידי זה משתוקק ונכסף לקדושה הנעלמת ומתאבל על חורבן ביתו הפרטי ודעתו וכן החורבן הכללי, ובוכה בכיסופים מתי אבוא אראנו, ועל ידי זה דייקא זוכה לאור השבת ומכניע מאורי האש בחינת לא תבערו אש בכל מושבתכם ביום השבת ר"ת מתאבל. אך להפך אם לא מתאבל על חורבן הבית והסתלקות הצדיקים, ומיפה חכמת רומי בעיניו, ומבעיר אש הגיהנם שלהם בשבת עצמה על ידי המידות רעות של רומי, וכן כמובן כפשוטו אם ח"ו מבעיר אש בשבת שעל ידי זה מעורר כוח אלו הקליפות כנ"ל, אזי אומר הקב"ה, אני בתחילת הבריאה בשורש העליון הייתי מכבה את האש שלא תשרוף ותכלה מאורי האור, ואתם מבעירים אותו ומקימים רבנות המפורסמים של שקר שמהם המידות רעות. לכן תרגמו לעצמכם כי תשרפו באש הגיהנם שיצרתם, בגלל זה צוה ואמר ואמר כנ"ל לא תבערו אש בכל מושבתכם, אלא הוי

מתאבל על הסתרת הצדיק וחורבן הבית ואור השבת. ויש לרמוז כי בגין דא, מפני זה שהוא הצדיק הנקרא זה כידוע, כי כל העולם לא נברא אלא לצוות לזה, צדיק יסוד עולם הוא הראש בית, בזכותו לא תבערו אש בכל מושבתכם, כי דייקא על ידי פרסום של הצדיק בחינת יוסף, על ידי זה יאיר אור השבת ואור מושב ביתנו הוא הבית מקדש. וכן אפילו מושבותכם היא הנפש אשר בגוף לא יבער, ומה הוא הגיהנם של הגוף זו המידה רעה של כעס אשר בכבד, כי על ידי פרסום שם הצדיק נכללים במידותיו הטובות ובפרט במידת הענווה, ולהפך הנכלל בקליפות רומי נדבק במידת הגאווה והכעס, אשר כל הכועס כל מיני גיהנם שולטים בו ומרירות, שהיא המרה אשר בכבד ומרירות הנפש, וסם המוות של כוחות הסטרא אחרא שנתן להם כוח על ידי הגברת פרסום מאורי האש, שזה הכוח שנתן להם המסתיר מאורי האור ושם ה', זה בחינת אל אחר, בחינת כוח של אחריים של ממשלת רומי הרשעה והסתרת שם ה'. כי רומי היא השליחה של מלאך המוות והיא חרב בידו, עליה נאמר ואחריתה וסופה מה שמולידה על ידי אחריים והסתרת יופי והעיניים דקדושה, שיוצרת החרב זאת ההסתרה, וזאת ההסתרה מרה כלענה, והיא חדה לפצוע הנפש כחרב פיות, כפי פיות המפורסים המעליבים במלאכי אלוקים צדיקי האמת.

וְצָרִיךְ דְּלֹא יתְעַר (נ"א לאתערא) עֲצִיבוּ וְקַטְטָה מְפֻטָּרָא דְטְהוּלָא, אֵלָא דְתָהָא לֵב נְטִיר מְפֻלְהוּ, דְאִיהוּ שֶׁבֶת שְׁמֹרָה, וּמִזְחָא זְכוּרָה, וְצָרִיךְ לְקַבְּלָא אוֹשְׁפִיזִין דְאִינֹן מְלֻאכִין, עוֹלִימָן דְנִשְׁמָה יְתִירָה דְאִיהִי שְׂכִינְתָא עֲלָאָה, וְנִפְשׁ יְתִירָה דְאִיהִי שְׂכִינְתָא תַתָּאָה, וְאוֹשְׁפִיזִין דְנַחְתִּין עֲמָהּ. – וְצָרִיךְ כְּמוֹ כֵן בְּשֶׁבֶת לְהִיּוֹת דְבוֹק בְּאוֹר הַצְדִּיק בְּמִידוֹת טוֹבוֹת וּלְהַרְחִיק הַמִּידוֹת רְעוּת שְׂלֵא יתְעוֹרֵר עֲצָבוֹת שֶׁהֵיא בְּאֵה מְקַלֶּפֶת יְסוֹד הָעֵפֶר, שֶׁכִּנְגַד אוֹת ק' שֶׁבֶשֶׁם הַמְפּוֹרְסָמִים שֶׁהֵם כִּנְגַד שֵׁם הַצְדִּיק וְאוֹת ה' אַחֲרוֹנָה שֶׁבֶשֶׁם הַשֵּׁם יתְבַרֵךְ הַמְשׁוֹתֵף בְּשֵׁם הַצְדִּיק שֶׁמִּמֶּנּוּ הַד' יְסוֹדוֹת

הקדושים, לכן יתרחק מן עצבות וקטטה מצד הטחול, אלא צריך שיחיה הלב שמור מכולם מכל המידות רעות שבדמים העכורים שבכבד והטחול, שהוא הלב בחינת שבת שמור, שעל ידי שלא מבעיר מידות רעות של אש של כעס הכבד ועפר העצבות והקטטה, זוכה לשמור את הלב בחינת בינה שכנגד ה' ראשונה שבשם ה', ועל ידי שמירת הלב זוכה לשבת ש' ובת עין, כי מאור העיניים תלוי בלב כידוע, וכן מוח זכור, כנגד י' שבשם ה' שהוא שורש הד' מוחין המשפיעים בבחינת זכור לשבת ולבית המקדש. וצריך לקבל האורחים שהם המלאכים, הבאים לברך ביתו ושולחנו, והם העלמים והכוחות צעירים והחדשים של הנשמה היתרה הנוספת בשבת בכוח שמירת השבת כנ"ל, שהיא השכינה העליונה שהיא כנגד ה' ראשונה שבשם ה', כנגד הבינה, שיש בשבת כוח לנשמה היתרה להעמיק בחכמת ה' הפנימית, להשיג הסדר והיופי הפנימי של הנהגת ה' בעולמו כפי שורשם בעולמות העליונים בחינת שכינה עליונה, ובקליפה כנגדה רומי רבתי. וכן צריך לקבל המלאכים החדשים והצעירים המתלווים לנפש יתרה שהיא השכינה התחתונה ואורחים היורדים עמה להאיר בנפשו, מה זוכה שנוסף לו עונג שבת בשמחה באכילה שתיה וכו', שרואה בבת עינו חסד ה' עליו גם בגשמיות והרגשת הנפש, שזה בחינת הדם הטוב והזך והמידות הטובות שבנפש, הפך העצבות הקטטה שבאים מבחינת קליפת רומי זעירא שכנגד השכינה התחתונה.

וְצִרְיָה אֶתְתָּא לְתַקְנָא שְׂרָפָא בְּלִיל שַׁבַּת לְיַמִּינָא, וְאֶתְחַשִּׁיב לָהּ בְּאֵלוֹ תַקְנָה מְנַרְתָּא בְּדָרוֹם, וּפְתוּרָא בְּצַפּוֹן, וְעַלְיָהּוּ אֶתְמַר הַרוּצָה לְהַחֲפִים יְדָרִים, הַרוּצָה לְהַעֲשִׂיר וְצַפִּין, וְאִינוּן שְׂכִינְתָּא עֲלָא וְתַתָּא, שְׂכִינְתָּא עֲלָא מְנַרְתָּא לְדָרוֹם, צְרִיכָא לְאֶתְקַנָּא לָהּ, בְּגִין דְּתַמְּן חֲכָמָה, וּבְגִין דָּא הַרוּצָה לְהַחֲפִים יְדָרִים, – וְצָרִיכָה אֲשֶׁר, אֲשֶׁתוֹ כְּגוֹפּוֹ, אֲשֶׁר בְּכּוּחַ לְבַטֵּל גִּיהֶנֶם שְׂבִגוּף כְּנ"ל שֶׁהוּא בְּחִינַת מְאוּרֵי הָאֵשׁ כְּנ"ל, יֵשׁ לָהּ

לתקן נר בליל שבת לצד ימין, לעורר מאורי אור של שבת שהם בחינת חסד, הפך אש הדינים שבגיהנם, ונחשב לה כאילו תקנה מנורה בדרום, שאור השבת שמעוררת הוא כנגד אור השבת שהאיר במנורת הבית מקדש, ושולחן בצפון יש לה לערוך, לעורר שולחן בית המקדש בחינת גבורה וצמצום במידה טובה ויפה שאינה מסתירה כמו הקליפות, ועליהם נאמר הרוצה להחכים ידרים, כי הרוצה להחכים ולקבל הד' מוחין מן הצדיק, יפרסם שם הצדיק בחינת חסד מאורי אור שבדרום, והרוצה להעשיר בשפע גשמי המענג הנפש בשמחה באכילת שבת למענו יתברך יצפין לתקן המידות בצמצום והצפנה הראויה על ידי שנכלל בצדיק ורואה היכן אוחו במידות לתקנם, בחינת שולחן אכילת לחם הפנים, חלות שבת בצפון, והם הנרות שבת וחלת שבת וכן המוחין והעונג, הם בחינת שכינה עליונה ותחתונה כנ"ל. מנורה לדרום כנ"ל צריך לתקנה, מפני ששם החכמה כי מאורי האור בהם אור החכמה המאירים לבית המקדש, ומשום זה הרוצה להחכים באור התורה ידרים דהיינו ידליק מנורה בדרום כנ"ל. דייקא על ידי אשתו כגופו.

וּבְהַהוּא בֵּיתָא דְּאֶשְׁכְּחִין דִּירָה דָּא מִתְקַנָּא בְּהַאי סְדוּרָא, מְנַרְתָּא בְּדָרוֹם וְשֻׁלְחָן בְּצַפּוֹן וּמִטָּה בֵּין צַפּוֹן לְדָרוֹם, אֲמַרִּין אֵלִין מְלָאכִין דְּקָא נְחִיתִין עִם שְׂכִינְתָּא דְּאִיהִי נְשֻׁמָּה יְתִירָה, לִית דִּין אֶתְרִי דְּדִיּוּט דְּעַם הָאָרֶץ, אֶלְהִין אֶתְרִי דְּרַעוּא בֵּיהּ מִן קָדָם יְהו"ה. – וּבְאֹתוֹ בֵּית הַפְּרָטִי שְׂכַנְגַּד בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׂמוּצָאִים בּוֹ דִּירָה וּמִשְׁכֵּן לְאוֹר הַשַּׁבַּת לְדוֹר בּוֹ, שְׁזֹאת הַדִּירָה מְסוּדֶרֶת בְּאוֹתוֹ סִידוֹר שְׂכַנְגַּד כְּלֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, מְנוּרָה בְּדָרוֹם וְשֻׁלְחָן בְּצַפּוֹן כְּנ"ל וּמִטָּה בֵּין צַפּוֹן לְדָרוֹם לַעֲשׂוֹת כְּלֵי בְּצַד צַפּוֹן וְעוֹנֵג הַשַּׁבַּת וְכֵן בְּזִיווּג הַשַּׁבַּת לְקַבֵּל בְּתוֹכָם הַמוֹחִין שֶׁל דָּרוֹם, וּבִזֶּה סִידוֹר לְהוֹרֹת וּלְעוֹרֵר שֶׁהַשַּׁבַּת מְאוּרָה לְבֵית מִקְדָּשׁ, בְּחִינַת שְׂבִיבוּת תְּשׁוּבָה וּמִקְדָּשִׁי תִירָאוּ, אִזִּי בַעַת שְׂנִמְצָא הַבֵּית בִּזֶּה הַסִּידוֹר הִיפָה וְהַמְּפוּאָר בַּעַל חֵן פְּנִימִיּוֹת הַחֲכָמָה, עַל יְדֵי זֶה אֲמַרִּים אוֹתָם

מלאכים שיורדים עם השכינה שהיא הנשמה היתרה ותוספת השגת הד' מוחין, אין זה מקום הדיוט של עם הארץ השרוי בקליפות חן של שקר של אומת רומי, שאין לו השגה בפנימיות, אלא הוא מקום שרצון עליון וקדוש בו המתלבש בחכמת הסיודור היפה שבו, רצון העושה נחת רוח מלפני ה', לגלות ולפרסם שם הצדיק ושם השם באותו בית. בחינת פני ה' ופרסום, הפך הסתרת פני ה' בחינת אחריים בחינת אחריתה מרה כלענה, בחינת אל אחר.

פְּתוּרָא צְרִיכָא לְתַקְנָא לָהּ לְגַבֵּי צְפוּן, וּפְתוּרָא אִיחֵי שְׂכִינְתָא תַּתְּאָה, דְּאֶתְמַר בָּהּ (תהלים מה ד) כָּל כְּבוֹדָהּ בֵּת מְלֶכֶּה פְּנִימָה מִמְּשַׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה, מֵאֵי זָהָב דְּאֶתְמַר בָּהּ (איוב לז כב) מִצְּפוּן זָהָב יֵאָתֶה, מִמְּשַׁבְּצוֹת זָהָב תְּרֵי סְמָכֵי קְשׁוּט, מְטָה לְמַעְרַב בֵּין צְפוּן לְדָרוּם, לְתַקְנָא לִיהָ לְגַבֵּי עֲמוּדָא דְּאֶמְצַעִיתָא, דְּאֶתְמַר בֵּיהּ (שמות ד כב) בְּנֵי כְּבוֹרֵי יִשְׂרָאֵל, וּבְבֵיתָא דְּלֵאוּ אֵינֵן מִתְּתַקְנִין אֲלֵין תְּקוּנִין כָּלִיל שַׁבָּת, אוּשְׁפִיזִין אֶמְרִין לֵאוּ אִיחֵי דֵּא דִּירָה דִּישְׂרָאֵל, דְּאֶתְמַר בָּהּ (שם לא טז) וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת (דף ע ע"א) חֲשֵׁבֶת, לַעֲשׂוֹת אֶת חֲשֵׁבֶת, לְדוֹרוֹתֵם, לְדוֹרְתָם כְּתִיב חֶסֶד, מְלָשׁוֹן דִּירָה, וְכָל אֲלֵין תְּקוּנִין צְרִיכִין לְתַקְנָא כָּלִיל שַׁבָּת דְּאִיחֵי מִמְּשַׁבְּצוֹת בְּרִית מִיְלָה. – שוֹלְחַן צְרִיךְ לְתַקְנֵהּ לְצַד צְפוּן כִּנ"ל וְשׁוֹלְחַן הַזֶּה כִּנ"ל הוּא כִּנְגַד חֲשֵׁבֶת הַתְּחִתוֹנָה כִּנ"ל, בְּחִינַת עוֹנֵג שַׁבָּת הַמֵּאִיר בְּנַפְשׁ, שְׁנֵאמַר בָּהּ, כָּל כְּבוֹדָהּ בֵּת מְלֶכֶּה פְּנִימָה מִמְּשַׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה, כָּל כְּבוֹדָהּ וּלְבוּשָׁה שֶׁל בֵּת מֶלֶךְ, בֵּת עֵין, בְּחִינַת מַלְכוּת, שְׁבֵאלוּ הַלְבוּשִׁים וְהַצְּמֻצוּמִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁבָהּ, מֵאִירִים הַגּוֹוֹנִים הַמְּפֹאָרִים וְאוֹר פְּנִימִי פְּנִימָה. מַה הוּא זָהָב זֶה הַגְּבוּרָה שֶׁבְּצַד צְפוּן כִּמוֹ שְׁנֵאמַר מִצְּפוּן זָהָב יֵאָתֶה וִיבּוּא. כִּי עוֹנֵג הַשַּׁבָּת הַמֵּאִיר בְּנַפְשׁ לְמַטָּה עַל יְדֵי שְׂכִינָה הַתְּחִתוֹנָה, בֵּא מִגְּבוּרָה דְּקְדוּשָׁה, בְּחִינַת שְׁמוֹר וְלֹא תַעֲשֶׂה שֵׁישׁ בְּשַׁבָּת, שֶׁהֵם כְּלִים לְקַבֵּל אוֹר הַשַּׁבָּת. מִמְּשַׁבְּצוֹת זָהָב הֵם שְׁנֵי עֲמוּדֵי אֲמָת, שֶׁהֵיא הַתְּפֹאָרֶת וְהַחֵן וְהִידוֹר וְהִיּוּפִי שֶׁל הַצְּדִיק הַמוֹשְׁפָּעִים דְּרַךְ הַנְּצַח

והוד שהם המשבצות. שבהם נתון ומשובץ אור החכמה בגבורת הזהב, להיות מושיטים האור הפנימי שבחכמה ליסוד ולמלכות בת מלך. מטה בין צפון לדרום כנ"ל לתקן אותה כנגד התפארת והיופי המאחד החסד והגבורה במידה נכונה, הוא עמוד האמצעי, שנאמר בו בני בכורי ישראל, שהוא התפארת המקבל מחכמה שהיא בכור, וכל זה הוא בחינת המידות טובות ויופי והפאר של הצדיק יסוד עולם. ובבית שלא מתקנים בו אלו התיקונים היפים ומהודרים כליל שבת, אורחים אומרים אין זו דירה לישראל לדור בו אור השבת, שנאמר בה בשבת ושמרו בני ישראל את השבת, שיעשו כלי לשמור בתוכם אור השבת, לעשות את השבת, לעשות מעשים יפים ונאים ומהודרים כפי יופי וסדר עולמות העליונים שזוכה לזה בשלמות הצדיק יסוד עולם שהוא היופי הפאר של על העולם, לדורתם, לדירתם כתוב חסר, מלשון דירה, כי השבת מאירה לבית מקדש, בית מדור לשכינה, לכן צריך להכין את ביתו כבית המקדש, "היינו כי על ידי שבת, שהוא בחינת מאורי אור, על ידי זה נעשה דירה, דהיינו בחינת הבית מקדש, שקיומו על ידי שבת כנ"ל גם דירה ממש, כי על ידי שבת, שהוא בחינת מאורי אור, על ידי זה נכנעין מאורי אש, וניצולין משרפות כנ"ל." עכ"ל רבנו הקדוש צדיק יסוד עולם. כי השמירה מאלו השרפות הוא על ידי מה שקם בחצות ומתאבל על חורבן הבית, העלמת שם הצדיק ושם השם המשותף בשמו, שעל ידי הזה מתקיים בו, לא תבערו אש בכל מושבותיכם כנ"ל. שניצול משרפות מאורי האש על ידי שהכניע אותם על ידי קימת הצות. וכל התיקונים הללו צריך לתקן כליל שבת שהיא ממש אות ברית מילה כי אור השבת מאיר על ידי הצדיק מאן דנטר ברית מילה, צדיק יסוד עולם, שיתגלה במהרה בימינו בחן פאר ויופי שלו שעל ידי זה כולנו נזכה לתיקון מידותינו ונזכה לאור השבת אשר יאיר למקדש המפואר שיבנה במהרה בימינו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתו לאיזה ענין, פורש בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

א. שבת היא שְׁמַא דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְהוּא בְּחִינַת אֹר הָעֵינַיִם הַמְאִירִין לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ וְלְכָל הָעוֹלָם כּוּל. עַל־כֵּן עַל־יְדֵי שְׁמִירַת שַׁבַּת זֹכֶה שׁוֹפְתָהּ עֵינָיו, וְיִסְתַּכַּל עַל עֲצָמוֹ אִיךְ הוּא אוֹחֵז בְּכָל הַמַּדּוּת, וְלְשׁוֹב בְּתִשְׁבּוּבָה עַל כָּל הַפְּגָמִים שֶׁפָּגַם בְּכָל הַמַּדּוּת, וְלְהִסְתַּכַּל בְּגִדְלַת הַבוּרָא וְתַבְרָה, וְלְהִסְתַּכַּל בְּכָל הָעוֹלָם. וְזֹכֶה לְהִתְקַרֵּב אֶל נְקֻמַּת הָאָמֶת, שֶׁהֵם הַצַּדִּיקִים וְיִרְאִים וְהַשְּׂרִירִים הָאֱמִתִּיִּים. וְנִפְתַּח מַחוּ וְדַעְתּוֹ, וְנִחְשָׁב כְּאִלוֹ עוֹשֵׁם בְּבָנִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְתִקְוָנוּ. גַּם עַל־יְדֵי שַׁבַּת נִצְוִילִין דִּירוֹת יִשְׂרָאֵל מִשְׁרַפּוֹת רַחֲמֵנָא לְצַלְיָ:

ב. על ידי שמתקין השבת בסידור הראוי, נרות בדרום, שולחן בצפון, ומטה בין צפון לדרום, לפי פאר יופי העולמות העליונים גילו לנו הצדיקים בעל החן, על ידי זה המלאכים מסנגרים עליו שזכה לפרסם שמו יתברך בזה הסידור, והוא מרובה לפני ה'.

תפילה על פי הלימוד

רבותינו הקדושים זכרונם לברכה, ואנחנו צריכים לדבר עמָהם בכל פעם ולקבל מהם דבורים קדושים חדשים בכל פעם, ולראות אותם בכל פעם. ועתה מה נעשה, מה יעשו קטני ערך אזובי קיר כמזנו, מה נעשה ומה נפעל. רבוננו של עולם, רבוננו של עולם, אתה לבד יודע מרירות נפשי בפנימיות, איך נפשי מרה לי על כל זה, אך בעונותי הרבים, איני יכל לפרש שיתחתי היטב לפניך מלא רחמים. רבוננו של עולם, מה שעבר עבר. עתה עתה, למדני והורני איך לצעק ולזעק ולהתחנן באפן שאזכה גם עתה להמשיך קדשתם העצומה עלי, על־ידי קדשת הרשימו שלכם שהשאירו בעולם על־ידי ספריהם הקדושים ותלמידיהם היקרים, וגם עתה הפה שכיחי יתיר בעלמא, כמו שכתוב בזהר הקדוש ובשאר ספרים קדושים, שעקר שלמות הנשמה היא שבאשר נסתלקת למעלה למעלה למקום שנסתלקת תהיה גם למטה למטה, לעורר ולתקין ולהתחיות כל הנפשות אפלו המנוחים בשאול תהתיות ומתחתיות, לעוררם ולהתחיותם שלא יתאשו בשום אפן בעולם:

בדורותינו בעונותינו. אבל על דא ודאי קא כבינא, על תנוגע לי ולכל ישראל. כי להצדיקים הקדושים בעצמם שנסתלקו למעלה למעלה אין הפסד כלל, כי הם גדולים ומפארים שם בעולמות עליונים, ועומדים ומשמשים בפרום, אשרי להם אשרי חלקם. אבל עלינו עלינו, הדור היתום הזה, הדור העני הזה, עלינו עלינו הרחמנות גדול ועצום מאד, עלינו עלינו ידו כל הדיוים. 'אוי לנו כי שדדנו' אהה יהוה, הכרע הכרעתנו, ורפו הידים וקשלו כל ברפים ונמס כל לב ויחי למים, ביום בא השמש בצחרים, תעה לכבנו פלצות בעתתנו, צירים אהונו פיולדה נפעה. אבינו שבשמים, אבינו אב הרחמן, יהוה אלהים אמת, להיכן גלה, להיכן נפנה לעזרה, מי יעזר לנו, מי יעמד בעדנו, אנה פנה דודנו אנה פנה דודנו ונבקשנו עמך. על־כן גם היום מרי שיתנו, ידינו כבדה על אנחותינו, מי יתן ראשנו מים ועינינו מקור דמעה ונכבה יומם וליילה על גדל שברנו, על זה היה דוה לבנו על אלה חשכו עינינו:

לבין המצרים (על פי תורה פ"ז חלק ב') "קול ברמה נשמע נהי ככי תמוררים רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה כי איננו. על אלה אני בוכיה עיני עיני ירדה מים כי רחק ממני מנחם משיב נפשי היו בני שוממים כי גבר אזיב". רבוננו של עולם, רבוננו של עולם, למדנו איך לסדר הספדות מרים על גדל שברנו, אשר נשברנו על־ידי לבנו הזונה, כי נלקחו מאתנו כל מחמדי עינינו גאוננו עזנו, עטרות ראשנו, הודנו וזנו פארנו, חיינו וארץ ימינו, שרשי נפשנו ורוחנו ונשמותינו. הלא הפה אדוננו מורינו ורבותינו, אורותינו גדלתינו קדשתנו תקונתנו תכליתנו, נחמותינו ושמתנו, תורותינו תפלותינו. סעו הפה למנוחות עזבו אותנו לאנחות. אוי מה היה לנו. מה נאמר מה נדבר, מי יוכל להעריך לנו הספדות מרים ומרורים פראוי לנו להספיד ולקבות על שכרים מרים באלה הנוגעים לכל ישראל ולכל העולמות כלם מראש ועד סוף, אוי אוי ואבוי. רבוננו של עולם, גלוי וידוע לפניך שאין פח ביד אנושי לסדר הספדות פראוי על הסתלקות צדיקים באלה, אשר נסתלקו

לעילוי נשמת ג'זל מזל חיה בת סולטנה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת יעל בת אליהו
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת חיה ליאורה
בת בפטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.